

Незадовољни су и даље незадовољни. Присталице опозиције увек разочаране, а они који гласају за власт чине то, мање више, јер тек опозицију не подносе. Чувари система не могу да промене систем. То можемо учинити само ми.

Први корак – Свест. Ако ми нисмо свесни узрока проблема, нећемо моћи ни да утичемо на његово решавање. Важимо за народ који стално разглаба о политици, али кад неко агитује за политичко деловање, онда нас политика не занима. Не можемо сви да се променимо и томе не треба ни тежити. Али зато може огроман број људи који читају овај чланак да устану и нешто предузму. Морамо се образовати о својој историји, о суштини начина функционисања нашег друштва, политике и економије, као и о светским токовима. Када научимо да критички размишљамо, имаћемо могућност да сами формирамо мишљење о некој теми и да, сходно томе, делујемо!

Други корак – Рад. Ми смо држава са огромним бројем нерадника. Већина грађана Србије би радије по цео дан „блејала“ по кафићима него да засуче рукаве и нешто корисно одради. Лакше нам је да тражимо изговоре и кривце за нашу лењост. То мора да се промени, одмах. Многи од нас сањају о бољем животу у овој или оној економској или војној заједници, или пак о одласку из земље, где бисмо били спремнији на послове који су нам у овој држави испод части. Нема више ломљења било чега што припада свима нама - фрустрације се лече радом и спортом, а не насиљем. Ако желимо нешто да постигнемо, будимо паметни и радимо ка том циљу. Нека се поносимо што смо вредни, јер то је заиста за сваку похвалу!

Трећи корак – Млади. Своју свест и радни дух под хитно морамо преносити на будуће генерације. Млади су нам једина шанса да се спроведу неке озбиљније промене. Не знам

да ли многи старији планирају да се до краја живота ваде на то да су они своје „одшетали“ током деведесетих, али немам намеру да чекам да бих сазнао. Кроз историју, студенти су били покретачи промена система, а данас велики број студената само гледа како да се уклопи у постојећи систем. Не постоји негативна последица борбе за бољи, праведнији и слободнији живот. Живот је само један и ако ћемо пред смрт једино бити поносни на то што смо били послушни потрошачи без свог става, без неке животне битке, без радости коју само слобода може да донесе, треба озбиљно да поразмислимо о смислу живота.

Четврти корак је јасан из наслова. А за оне који ће вриштати „Шта даље?“, одговор је јасан. Оног тренутка када се довољан број грађана освести и створи критична маса, створиће се услови за власт која ће да слуша народ, а не обрнуто. То није утопија, то је природна реакција на ситуацију у којој живимо. Права Србија захтева праве људе.